

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyně: N.F., nar. 9. 1. 1977, státní příslušnice ■■■, bytem ■■■ proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2013, č. j. MV-144301-3/SO-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 12. 2013, č. j. MV-144301-3/SO-2012, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Ústeckého kraje (dále také jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 10. 2012, č. j. OAM-1560-15/ZR-2012. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, o ukončení přechodného pobytu žalobkyně na území jako rodinnému příslušníkovi občana EU. Zároveň správní orgán I. stupně stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území ČR a uložil jí povinnost zaplatit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Důvodem ukončení přechodného pobytu bylo uzavření účelového sňatku s Oldřichem Pospíšilem.

Žalobkyně namítala, že žalovaný nezjistil stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a porušil § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť nebyly naplněny požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu, když se žalovaný nevypořádal s návrhy a námitkami žalobkyně. Nadto je rozhodnutí v rozporu s mezinárodními závazky ČR a představuje

porušení práva na rodinný a soukromí život žalobkyně a jejího manžela podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. Konkrétně se žalobkyně bránila závěru o účelovém svazku. Namítala, že při pobytové kontrole provedené dne 21. 6. 2012 nebyla ona, ani její manžel zastížen a policie vycházela pouze ze sdělení sousedek Svetlany Sinyaginy a Liany Klaimanové, které potvrdily, že na uvedené adrese žalobkyně bydlí společně s nějakým mužem, ale z fotografie manžela nepoznaly. Podle žalobkyně správními orgány uvedené rozpory nelze označit za zásadní a nelze na základě shledaných rozporů dojít k závěru, že manželství bylo uzavřeno pouze jako účelové. K pobytové kontrole žalobkyně doplnila, že na uvedené adrese v době provedení pobytové kontroly bydleli pouze krátce a sousedé je nemuseli poznat. Žalovaný nesprávně zhodnotil dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně a její rodiny. Eventualita, že by se s manželem mohla odstěhovat do Běloruska je nemyslitelná, neboť její manžel nemá v Bělorusku dostatečné zázemí, aby se mohl zapojit do trhu práce. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Ke skutkovému stavu a průběhu správního řízení odkázal žalovaný v písemném vyjádření k žalobě na odůvodnění svého rozhodnutí. Podle žalovaného bylo dostatečným způsobem prokázáno, že manželství žalobkyně je účelové. Sama žalobkyně v odvolání uvedla, že manžel se ve společném bytě vyskytuje spíše sporadicky. Rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela byly zásadní. Po více než 3 letech po uzavření manželství se žalobkyně nebyla schopna s manželem ve svých výpovědích shodnout, a to v odpovědích na zásadní otázky, jako kdy bylo manželství uzavřeno, kdy došlo k žádosti o ruku, kdo pořizoval snubní prsteny, či zda se manžel žalobkyně setkal s jejími rodiči. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítnul.

Žalobkyně replikovala, navrhla provést důkaz jejím výsledkem, výsledkem jejího manžela a paní I.K., majitelky nemovitosti, ve které bydlí. Zopakovala, že v řízení uvedla, že s manželem hradí společně nájemné a správnímu orgánu doložila nájemní smlouvu, kde je uvedena ona i její manžel, tato skutečnost nebyla žádným způsobem v napadeném rozhodnutí zmíněna, jakož i to, že dokládala další důkazní prostředky (nájemní smlouvu na podporu svých tvrzení). Žalovaný se k navrhovaným důkazním prostředkům nevyjádřil, jeho postup je tedy v rozporu s § 68 odst. 3 správního řízení a představuje vadu řízení. V tomto směru se žalobkyně dovolávala judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil tyto, pro danou věc podstatné skutečnosti:

Dne 1. 6. 2009 bylo žalobkyni uděleno povolení k přechodnému pobytu rodinnému příslušníku občana EU. V řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu byly provedeny výsledky žalobkyně a jejího manžela O.P. jako svědka. S ohledem na rozdíly ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela bylo z moci úřední zahájeno řízení o ukončení přechodného pobytu rodinnému příslušníku občana EU z důvodu, že manželství žalobkyně a O.P. bylo uzavřeno účelově s cílem získat oprávnění k pobytu na území ČR. Ve správním spise byly založeny protokoly o účastnické výpovědi žalobkyně a svědecké výpovědi jejího manžela ze dne 4. 6. 2012. Dne 9. 8. 2012 byla žalobkyně znovu správním orgánem I. stupně

vyslechnuta jako účastnice řízení. Její manžel O.P. odepřel svou výpověď s odvoláním na své právo, že by takovou výpověď způsobil sobě nebo osobě blízké, tedy žalobkyni, nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt.

Po zhodnocení rozdílů mezi výpověďmi v protokolu o výsledku žalobkyně a protokolu o výsledku jejího manžela a po zhodnocení rozdílů mezi výpověďmi žalobkyně v řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu s její výpovědí v probíhajícím správním řízení, dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že manželství žalobkyně bylo uzavřeno s cílem získat povolení k pobytu na území ČR, což je důvodem pro ukončení přechodného pobytu podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. O ukončení přechodného pobytu žalobkyně na území ČR jako rodinného příslušníka občana EU, správní orgán I. stupně rozhodl dne 24. 10. 2012, pod č. j. OAM-1560-15/ZR-2012. V odůvodnění rozhodnutí odkázal nejen na rozdíly dle protokolu o výsleších žalobkyně a jejího manžela, ale i další shromážděné podklady, jimiž byly i úřední záznamy o provedené pobytové kontrole dne 21. 6. 2012 na adrese Českoobratská 437/4.

Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 12. 2013, č. j. MV-144301-3/SO-2012. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že skutkový stav, ze kterého správní orgán I. stupně vycházel, byl zjištěn správně. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43, a rezoluci Rady ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství, a zdůraznil nutnost zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a následný život. Řada odpovědí žalobkyně a jejího manžela podle žalovaného vypovídá o tom, že jejich vztah nelze považovat za standardní manželství. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně hodnotil rozpory v odpovědích žalobkyně a jejího manžela na kladené otázky v řízení o povolení k trvalému pobytu jako zásadní. Zmínil např. rozpor v tom, zda manžel se žalobkyní v ■■■ již byl, či nikoli. Dále se manželé neshodli v původu snubních prstenů, osobního seznámení s matkou žalobkyně, dále doby, kdy byl sňatek uzavřen, odcestování žalobkyně v mezidobí do Běloruska. Konstatoval, že žalobkyně před sňatkem nedisponovala dlouhodobým titulem k pobytu a po uzavření manželství se s manželem téměř nevidala. Žalovaný dále uvedl, že v rámci pobytové kontroly dne 21. 6. 2012 bylo zjištěno, že sousedka paní Svetlana Sinyagina sdělila, že žalobkyně na adrese bydlí s nějakým mužem, jehož jméno nezná, ale po předložení fotografie O.P. tohoto muže nepoznala a uvedla, že se jedná o muže rusky hovořícího. Rovněž L.K. potvrdila, že v domě žalobkyně bydlí s nějakým mužem, ale jejího manžela z fotografie nepoznala. Dále se žalovaný zabýval námitkami týkajícími se neporozumění kladeným otázkám a nutnosti tlumočení výsledku žalobkyně. Protokoly o výsledku žalobkyně a jejího manžela, pořízené ve správním řízení o žádosti žalobkyně o povolení trvalého pobytu byly využity, neboť manžel žalobkyně v probíhajícím správním řízení odmítl vypovídat. Odvolací námitky byly žalovaným zhodnoceny jako nedůvodné a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo jako souladné se zákonem potvrzeno.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předchází, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných

žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

V předmětné věci jde o posouzení zákonnosti rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu rodinnému příslušníkovi občana EU. Podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana EU, který sám není občanem EU, přechodný pobyt na území, pokud o to požádá, nebo z důvodů uvedených v § 87e.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítne také tehdy, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství, nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Přestože bylo žalobkyni uděleno povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU z důvodu jejího sňatku s O.P., shora uvedené ustanovení § 87f odst. 1 zákona o pobytu umožňuje ministerstvu vnitra jako správnímu orgánu I. stupně o ukončení přechodného pobytu rozhodnout, vyjde-li najevo, že žalobkyně sňatek uzavřela účelově. Výkladu cit. ustanovení se věnuje judikatura krajských soudů a Nejvyššího správního soudu, zejm. lze odkázat na rozsudky tohoto soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006-64; ze dne 13. 4. 2010, č. j. 1 As 23/2010-77; v poslední době pak ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), jež se věnují také výkladu pojmu „*pokud účelově uzavřel manželství*“.

Protože je správní soudnictví ovládáno zásadou dispoziční (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), rozsah soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů je určen rozsahem žalobních bodů a námitkami, které žaloba proti postupu správních orgánů vznáší. Namítá-li žalobkyně, že se žalovaný správní orgán nezabýval jejími námitkami a návrhy, činí tak víceméně v obecné rovině. Rovněž nekonkretizovány zůstaly námitky ohledně správního uvážení a porušení zásady dobré víry. Soudu je z jeho úřední činnosti ostatně známo, že tyto obecné námitky se standardně objevují v žalobách cizinců ve věcech pobytových, aniž by byly rozvedeny o konkrétní skutkové výtky. Soud tak mohl v tomto směru podrobit napadené rozhodnutí přezkumu také jen v obecné rovině. Shledal, že žalovaný ve svém rozhodnutí na jednotlivé výtky žalobkyně reagoval zdůrazněním rozdílů ve výpovědích, které žalobkyně a její manžel v souvisejícím správním řízení ve věci trvalého pobytu žalobkyně učinili, a závěrem, že tyto rozdíly považuje za podstatné, svědčící o účelovosti uzavření manželství, nikoli o uzavření manželství z důvodů předpokládaných zákonem o rodině, neboť rozdíly ve výpovědích svědčily o tom, že manželé se neshodují v tak zásadních věcech, že to zpochybňuje faktický rodinný život. Žalovaný pak reagoval také na odvolací výtky ve vztahu k užití protokolů s výpovědí žalobkyně a jejího manžela v souvisejícím řízení, jakož se zabýval i možností odchylek ve výpovědích z důvodu provedení výslechu v českém jazyce. Správnost a zákonnost postupu žalovaného v tomto směru žaloby nenapadla.

Pokud žalobkyně namítala, že se žalovaný nezabýval tvrzením o společném bydlení a společném hrazení nájmu a životních potřeb, a nevyjádřil se k předložené nájemní smlouvě, soud výtku neshledal důvodnou. Z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného jasně vyplývají skutkové okolnosti případu, z nichž správní orgány obou stupňů

v daném případě vycházely, jakož i hodnocení podkladů, a právní hodnocení celé věci v intencích § 68 odst. 3 správního řádu. Společným bydlením žalobkyně a jejího manžela se žalovaný zabýval, vycházel přitom z výsledků pobytové kontroly provedené 21. 6. 2012, kdy ani jedna ze sousedek manžela žalobkyně nepoznala z fotografie, a sousedka Svetlana Sinyagina po předložení fotografie manžela žalobkyně uvedla, že tohoto muže nezná, a s žalobkyní bydlí patrně rusky hovořící muž. Skutečnosti zjištěné při pobytové kontrole však pouze podporovaly již dřívější závěry o účelovosti uzavření manželství, ke kterým dospěl i žalovaný po podrobném hodnocení rozdílů mezi výpověďmi žalobkyně a jejího manžela v souvisejícím řízení ve věci trvalého pobytu a rozdílů mezi dřívější výpovědí žalobkyně a výpovědí ze dne 9. 8. 2012. Pokud se žalobkyně dovolává hodnocení nájemní smlouvy, pak soud zjistil, že v odvolání se o nájemní smlouvě nezmiňovala. Z obsahu správního spisu nevyplývalo, že by ji v průběhu správního řízení předkládala či učinila návrh na provedení dokazování takovou listinou. Soud tedy v tomto směru pochybení žalovaného nezjistil, napadené rozhodnutí z naříkaného důvodu nepřezkoumatelným pro nedostatek neshledal.

Soud také neshledal pochybení správních orgánů při hodnocení podkladů pro rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu žalobkyně jako rodinného příslušníka občana EU. Je věcí správních orgánů v cizineckých věcech, aby zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za účelem zjištění skutkového stavu případně provedl dokazování, a to především výsledkem účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména právě za účelem zjištění, zda účelově neuzavřel manželství (§ 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Právě takto postupoval v případě žalobkyně správní orgán I. stupně, provedl účastnický výslech žalobkyně a pokusil se provést svědeckou výpověď jejího manžela. Protože ten odmítl vypovídat, vycházel správní orgán I. stupně z protokolu o svědecké výpovědi manžela žalobkyně opatřené v souvisejícím řízení ve věci trvalého pobytu. Protože se účastnická výpověď žalobkyně ze dne 9. 8. 2012 lišila od její přechozí účastnické výpovědi v souvisejícím řízení ve věci trvalého pobytu, správní orgán I. stupně se pokusil zjistit důvody, proč žalobkyně vypovídá odchylně. Veškeré podklady pak byly hodnoceny jednotlivě a v souvislosti s ostatními. Správní orgán I. stupně se správně zaměřil na zjištění okolností seznámení manželů, uzavření sňatku, společného života a znalosti jejich rodin. Tedy skutečnosti rozhodné pro závěr o účelovosti uzavření sňatku, jak o nich hovoří judikatura správní soudů, jakož i Rezoluce Rady ze dne 4. 12. 1997 (97/C 382/01) o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství.

Se závěrem o podstatných rozdílech, z nichž je nutno dovodit účelovost uzavření manželství s O.P., se soud plně ztotožnil. I podle přesvědčení soudu nebyly rozdíly ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela banální, jak se domnívá žalobkyně. Naopak tyto rozdíly byly evidentní tam, kde manželé vypovídali nejen o tom, kdy proběhla jejich svatba, kde se společně zdržovali a následně společně bydleli, ale především, jak často žalobkyně cestovala do [REDAKCE], zda tam manžel někdy odcestoval či nikoli, což je nutno považovat za tak podstatnou skutečnost, kterou si nelze nevybavit s odstupem času. Také podrobnosti ohledně zásnubního prstýnku i prstýnků snubních se lišily. Žalobkyně se pak se svým manželem neshodla ani na tom, koho znají osobně z druhé rodiny. K něčemu takovému může jen stěží ve funkčním manželském svazku dojít. Tyto zmíněné okolnosti případu společně s tím, že manželé se znali před uzavřením sňatku velmi krátce, žalobkyně na území ČR pouze

dojížděla vždy jen na několik dnů na turistické vízum, když zde neměla povolenou žádnou formu déletrvajícího pobytu, v průběhu správního řízení pak uváděla, že se vídají s manželem sporadicky, v odvolání pak dokonce, že manžel pobývá často mimo území ČR, musely správní orgány logicky vést k závěru o uzavření manželství za účelem obcházení ustanovení zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na závěr, že správní orgány měly pro svá rozhodnutí dostatek podkladů, žalobkyně byla v řízení před správním orgánem I. stupně vyslechnuta jako účastnice řízení, a správní orgány měly k dispozici i protokol o její účastnické výpovědi a svědecké výpovědi jejího manžela ze dne 4. 6. 2012, nepovažoval soud za nutné doplnit dokazování jejich novou výpovědí. Rovněž svědeckou výpověď L.K., majitelky nemovitosti, kdy žalobkyně bydlí, považoval soud za nadbytečnou, když nosnými důvody pro závěr o účelovosti uzavření manželství byly především rozdíly ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela ohledně skutečností, z nichž lze na charakter sňatku usoudit. Jak bylo uvedeno, skutečnosti sdělené majitelkou nemovitosti při pobytové kontrole provedené dne 21. 6. 2012 byly žalovaným hodnoceny jako podporující tato zjištění.

Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány rozhodly o ukončení přechodného pobytu žalobkyně jako rodinného příslušníka občana EU na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci, po řádném zhodnocení podkladů, nedošlo tedy k porušení § 2 a § 3 správního řádu, v souladu s § 87 f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a proto nebylo zasaženo právo žalobkyně na rodinný a soukromý život, neboť sňatek byl účelový. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s..

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. září 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu